

Varga Zoltán

Gyerekváros

Csokoládémat majszolom,
A magam alkotta ütökre,
És golflyukakra emlékeztet.
Akkor is egyedüli volt az alkalom.

Kapanyélből faragtam őket.
Lestrapált teniszlabdát kaptam hozzá,
S néha egy-egy kósza játszótársat,
Kiknek elmagyaráztam a teendőket.

Összeszegeztem egy palánkot.
A kidobott bicikli-abroncsból,
Kirúgtam az összes küllőt.
„Dobom bele a labdát. A diófa áldott.”

Ott húztam fel az egész birodalmat.
Még nem tudtam, de ódákat,
Himnuszokat doboltam, árnyékban.
Már akkor sem szívleltem az irodalmat.

Építettünk egy alacsony fabunkert,
Meztelen csöcsökkel kitapétázva.
Kicsi szekér is volt benne. Talán
Az vitte el a tisztán látó kukkert.

Albérlet

Kavics kacsázik a tó peremén.
Nem én indítottam, nem én kapom.
A hínár, ahogy susog, azt hallgatom.
A szerves rostok rebegése sem az enyém.

A ház, amit bérelek, a parthoz közel.
De hosszú, az út, amíg oda visszajutok.
Minden este az égbolt, a nyakamba huhog.
És megijeszt a sok, közlekedő reggeli zöreje,

Furcsán, de mégis előbb, mint a rém-álom.
A pillanatok, számomra hevenyészve, rám aggatják.
Felém kúszik a zápor, szorgosak a hangyák.
Elszenesedett a kertem, a szerződést nem találom.

Lát-kép

A fákon fagyöngy.
Bináris komplementer.
Jó és rossz együtt.
Nem léteznek nagy szavak